

En praktkalkon från tidigt 1800-tal

Gaspare Spontini: Fernand Cortez ou La Conquête du Mexique

Orchestra e Coro del Maggio Musicale Fiorentino

Dirigent: Jean-Luc Tingaud

Regi: Cecilia Ligorio

Solister: Dario Schmunck, Alexia Voulgaridou, Luca Lombardo, Gianluca Margheri, David Ferri Durà
Dynamic 37868 [2 DVD]

Det här är en praktkalkon. Eller snarare en stekt svan i full fjäderskrud simmande på en spegel av sås för att bättre fånga tidsandan i den epok den skapades. **Gaspare Spontinis** opera *Fernand Cortez* är ett lysande exempel på det tidiga 1800-talets operaestetik och **Cecilia Ligorios** och **Jean-Luc Tingauds** uppsättning på Florensoperan från 2019 drar ut linjerna nästan in absurdum. Som sentida betraktare undrar man stundtals om det var upphovsmännens - Spontini och librettisterna **Etienne De Jouy** och **Joseph-Alphonse d'Esménards** - avsikt att det skulle vara så här svulstigt och överlastat. Men sådan var tidsandan och *Fernand Cortez* gjorde stor succé i många av Europas operahus, särskilt i den omarbetade version som Spontini färdigställde 1817. I Stockholm sattes den upp första gången 1826.

Intrigen är ett mischmasch utan någon som helst historisk förankring, förutom att Cortez verkligen besegrade aztekerna. Musiken är välgjord utan större finesser eller dramatik varken i arior eller ensembler, körpartierna ställvis ganska medryckande. Med sådana byggstenar är det svårt att skapa stor operakonst och det verkar inte heller som om Ligorio och Tingaud har haft de ambitionerna, de låter gestalterna bli schabloner som levererar sina arior och recitativ utan större känslor. Inte heller agerandet blir speciellt trovärdigt, de står mestadels rakt upp och ner och sjunger. Visst har **Dario Schmunck** som Cortez en kraftig och klangfull baryton och visst sjunger **Alexia Voulgaridou** Amazily med elastisk elegant sopran men det blir mer sånguppvisningar än opera. Man brukar tala om operans magi, att låta det totalt förkonstlade ändå bli verklighet, men av detta finns inte många spår.

Dessutom är scenografin överlastad och ljuset obalanserat vilket inte precis höjer helhetsintrycket. Som i många operor från den tiden finns det också balett. Första akten avslutas med ett långt nummer, ganska klumpigt utfört och framför allt ganska enahanda och hela operan avslutas med ett nummer med modern balett. Man undrar varför; det verkar mer klåfingrighet än konstnärligt motiverat. Som helhet: Maggio Musicale Fiorentinos uppsättning kan i bästa fall ses som en lektion i 1800-talsopera, annars som ett stycke

underhållning. Konstnärligt tillför den inget.

Lars-Erik Larsson